

har ikke Noget imod, at Arven i den bestaaende Samstat var og maatte være en saadan nødvendig Tvedeling, og vi have mange Gange viist, at vi maatte forsvare den alvorligt fra hver Side; det var blandt Andet en Pligt, som paahvilede den, der fungerede som Finantsminister for Kongeriget, i selve Ministeriet at forsvare Kongerigets Ret; men nu ere vi uden noget som helst Forsvar og uden nogen som helst Ret, idet den samme Person skal dømmes til begge Sider. Vi have haft saadanne Tilfælde før, saaledes som da Bang corresponderede med Bang pro og contra. Det skete med en ikke ringe Dydighed, men dog kom altid den Side til at faae Overvægt, som var Bangs egentlige pro, hvorimod vi aldrig kunde faae vort contra fuldstændig gjort gjældende. Det er ikke min Mening, idet jeg her omtaler en afspø Mand, som jeg hædrer overordentlig meget, at sige Noget til hans Forkleinselse. Han var en af vore dygtigste Mænd, men han var sat i den Nødvendighed at maatte gaae frem paa denne Maade, og jeg siger, at enhver Mand, som lader sig stille paa et Sted, hvor han er i denne Nødvendighed, ikke gjør Statens Tjeneste efter sin fulde Edsforpligtelse. Jeg kunde blive ved at fremdrage den ene Post efter den anden, deels smaa deels store, som skulde bevise det Samme, jeg her har sagt, nemlig at vi, ved at vedblive at fastholde dette dobbelte finantsielle System, efterat der ikke mere er nogen virkelig Dobbeltthed tilstede, ere rødede ind i en saadan Forvirring, en saadan Flytten af Papirer og Flytten af Penge fra den ene Side til den anden, at vi Alle ligeoverfor en kritiserende Offentlighed maae rødmes af Skam over, at dette har kunnet bestaae i et Land, hvor der, som et æret Medlem (Steen) fuldkommen sandt har sagt, er en stor Klarhed i de finantsielle Forhold. Det er denne store Klarhed — af hvilken alle de forskjellige Finantsministre, der efterhaanden have bearbejdet dette Sag, have en overordentlig stor Fortjeneste —, som sætter os istand til med saa fuldkommen Sikkerhed at kunne fordømme et saaledes fortsat System; jeg for min Part kan ikke pine den fjerneste Nødvendighed derfor. Man sige ikke til os, at vi ikke ligesaagodt skulde kunne behandle en hvilken som helst af de finants-

sielle Bevillinger som de Folk, der have siddet i Rigsraadet. Der findes her paa Bordene Navne paa Mænd, som efter min Overtydning ikke have siddet her med den allermindste Berettigelse; men vi have, paastaar jeg, siddet her før disse Mænd bleve valgte, og vi ere de eneste Repræsentanter for det Danmark, der er repræsenteret af Kongen; thi § 2 i Grundloven for Rigsdagen siger, at Kongen og Rigsdagen i Forening er den lovgivende Magt for Kongeriget, naar dette er alene. Naar Kongeriget er alene, er der ikke en Rigsraadsbevilling og en Rigsdagsbevilling — det er ikke en Maade at dele Riget paa —, men saa er der et Kongerige Danmark, og deri en bevilgende Myndighed, en lovgivende Magt, nemlig Kongen og Rigsdagen i Forening. Det er Kongen, I nedværdige ved saaledes at sætte ham ligeoverfor to stærke Magter indenfor det samme Lands Grænser; I gjøre derved, jeg vil ikke sige Kongen, men Kongemagten til Nul og forberede hele Landets Opløsning, fordi Enhver, der staaer udenfor, vil sige: Naar der i et Land ikke er større Tanke for, hvad det bethyder at hænge sammen og være Statsmagt, og naar alle Slags Kjøbsterier, der have været førte i Repræsentationen for 16 Aar siden, skulle rippes op igjen og gøres til noget Nyt, saa fortjener det ikke, at man skulde have Medlidenhed med det og sørge for, at den Stump, som er tilbage, bliver sammenhængende. Jeg skal en anden Gang fortælle, hvorledes Folk dømmes derom; i Landsstinget have vi allerede hørt en saadan Dom udtale af et dygtigt Medlem. Lad dette faae en Ende! Errede Ministre! Gjører I der til vort Lands Nednæmning ved at bryde overtværs med alle disse Fordomme om falsk Legalitet, som netop udelukker den sande Lovlighed, hvor der er een Stat, een Bevillingsmyndighed, een Skat, eet Regnskab og een Finantsminister. Skulde vi, som prale med at have været et Rige i Aartusinder, nu for et saadant Lovtrækkeries Skyld splitte vore Kræfter ad ligeoverfor den eneste Konge, thi han er ikke her som vor Monarch, men som vor valgte Konge. Han er ved vort Valg i denne Sal kommen til at sidde paa den danske Throne og hører os til som vort særlige Anliggende. I Danmark er Kongen et særligt Anliggende, og derfor har Ingen at